

Ik kom uit een redelijk militair milieu,
Mijn vader diende bij het korps en stapte later over naar de landmacht.
Zijn broer diende bij de marine en er waren verhalen dat ze naar elkaar zwaaiden toen hun boten elkaar kruisten
in het Caribisch gebied
Mijn beide opa's diende bij Defensie zoals zovele van hun generatie.

Ik heb nooit echt de drang gehad om in dienst te gaan.
Maar na verscheidene misgeslagen planken betreffende de opleidingen die ik volgde kwam ik er achter dat er 2
dingen voor me in het verschieft lagen.
Een job bij de krijgsmacht of in de entertainment.

En kijk een waar ik nu sta...

In militaire opleiding kreeg ik al snel geleerd
Een echte militair laat zich niet kisten
Dus, de schouders eronder

Maar we hebben ze gekend die gevallen zijn in hun kisten.
Dus voor elkaar zetten we onze schouders eronder.

We zijn stil tijdens The Last Post,
Zo staan we schouder aan schouder
Met onze kisten onder het stof of in de modder.

Want het voelt als de dag van gisteren
Tarin Kowt 2009
Heel Kamp Holland was stil en in de avond viel er regen.
Maar hoeveel er ook viel het gevoel was niet weg te spoelen
Want wat we wegstopte na die flyby
Werd een kwestie van later voelen.

Zij die we hebben moeten laten gaan
Hebben we gekist gedragen in die kist
Met onze schouders eronder...

En we weten sommige kistdragers lopen nu zonder
Maar dragen nog iedere verdomde dag
En bezwijken eronder
Proberen zich niet te laten kisten
Zeuren, zeiken en zaniken niet
Want een echte militair laat zich niet kisten
Dus die schouders eronder.

En velen van ons kennen de klappen van de zweep
Niet alle slachtoffers komen thuis in kisten
En niet alle slachtoffers thuis liepen ooit in kisten
Maar met een knip van een vinger zijn we weer terug daar.
Proeven we de spanning in de lucht, de zenuwen en het stof in ons haar.
Horen we het grind knarsen en voelt het alsof het hoost.
Maar zwijgen allemaal als het graf tijdens het horen van The Last Post.

Dus, laat dit onze laatste post zijn
Het zwijgen
Tussen herinneren, herdenken en niet perse het proberen te begrijpen

Maar het erkennen

Dat zij die bekend zijn met kisten dragen
Hun herinneringen proeven, horen, ruiken en voelen.
En tijdens herdenkingen soms stuurloos woelen.
Maar nog dagelijks kampen met kisten dragen
Dus, die schouders eronder...